

Να μη υπάρξει επόμενος μετά το Ιράκ.

Τελικά, χωρίς τίποτε να αποδειχθεί περί της ύπαρξης όπλων μαζικής καταστροφής - αυτό ήθελαν κατά βάθος να προλάβουν - αποφάσισαν οι ΗΠΑ και η Βρετανία, η «συμμαχία των καλών» όπως θέλουν να αυτοχαρακτηρίζονται, ότι ήταν καιρός πια για να αναλάβουν δράση στο Ιράκ. Έπρεπε να επέμβουν για να διώξουν τον «κακό» Σαντάμ, να «απελευθερώσουν» τη χώρα και να την εκδημοκρατικοποιήσουν.

Όπως γίνεται αντιληπτό, ο «κακός» Σαντάμ, που παρά τις προσπάθειες τους καθόλου δεν μπόρεσαν να συσχετίσουν με την Αλ Κάϊτα, με τον πανθομολογουμένως υστερούντα, όχι επαρκή και σχετικά πεπαλαιωμένο του εξοπλισμό, εύκολα μπορούσε να πλήξει την Αμερική και την Αγγλία που βρίσκονται αρκετές χιλιάδες μίλια μακριά και να τους καταστρέψει. Γι αυτό και έπρεπε να προλάβουν. . .

Οι «έξυπνες» βόμβες, μαζί και οι φοβερές «μητέρες» των βομβών, οι εκατοντάδες των προηγμένης τεχνολογίας αρμάτων, πυροβόλων όπλων, των πυραυλοφόρων ελικοπτέρων και αεροπλάνων, μαζί φυσικά με τις εκατοντάδες χιλιάδες των πάνοπλων στρατιωτών, δεν θέλουν να πλήξουν τον Ιρακινό λαό αλλά μόνο τον Σαντάμ, που δεν τους κάνει. Όπως γίνεται αντιληπτό έχουν σαν μέτρο σύγκρισης τον δικό τους λαμπρό ηγέτη. . . . Ούτε τα πετρέλαια, ούτε ο μόνιμος έλεγχος της περιοχής, ούτε η προσπάθεια να προκαλέσουν το δέος και τον φόβο στην ανθρωπότητα για τα όρια της δύναμης τους, υπεισέρχονται στους σχεδιασμούς τους

Πολύ προσπάθησε η συμμαχία των «δύο» να πείσει ότι το Ιράκ κατέχει όπλα μαζικής καταστροφής. Δεν τα κατάφερε όμως και μάλλον γελοιοποιήθηκε. Παρά τις πιέσεις των Η.Π.Α., τίποτε δεν μπόρεσαν να βρουν οι παρατηρητές του Ο.Η.Ε., ενώ το Ιράκ δέκτηκε και άρχισε να καταστρέφει τους τελευταίους του κάποιας σημασίας πυραύλους. Τόσο οι Η.Π.Α. όσο και η Βρετανία επέμεναν φορτικά στο πόλεμο, παρά τη γενική διεθνή αντίθεση και κατακραυγή. Η πρόφαση, όχι ή αιτία ήταν προφανής. .

Οι πραγματικοί λόγοι βρίσκονται στα συμφέροντα, οικονομικά και πολιτικά μιας ολιγαρχίας στις Η.Π.Α. Χρειάζεται ο πλήρης έλεγχος των λαών που τείνουν να πράττουν διαφορετικά απότι τους είναι αρεστό και ασφαλώς και αλλαγή των ηγεσιών τους έτσι καταπατώντας το Διεθνές Δίκαιο και αγνοώντας τα Διεθνή Σώματα, υπαγορεύουν οι Η.Π.Α. τους «νέους όρους» της Νέας Τάξης με τη δύναμη των όπλων τους, προσδίδοντας νέα έννοια στη κρατική τρομοκρατία.

Με τη συντριπτική πλειοψηφία που διαθέτουν, δεν μπορούσαν παρά να κερδίσουν το πόλεμο οι αμερικανοβρεττανοί. Ποιό θα είναι όμως το αποτέλεσμα; Θα καθυποτάξουν το λαό του Ιράκ και θα του επιβάλουν τη δική τους δημοκρατία, όπως την αντιλαμβάνονται; Θα μπορέσουν να μη αποσταθεροποιήσουν την ευρύτερη περιοχή; Θα τιθασεύσουν τον ευρύτερο εθνικισμό των Αράβων; Θα κάνουν να συγχωρέσουν οι λαοί των άλλων αραβικών χωρών την επιδειχθείσα αδράνεια των κυβερνήσεων τους; Δεν θα δώσει το έναυσμα η εισβολή, η κατοχή και η προσβολή της εθνικής υπερηφάνειας μια από τις ηγέτιδες χώρες του αραβικού κόσμου για τη δημιουργία νέων Μπίν Λάτεν; Οι Αμερικανοί εξακολουθούν να μιλούν υπεροπλουστευμένα για διεθνή τρομοκρατία, χωρίς να θέλουν να βρουν αυτό που πραγματικά την τροφοδοτεί . . . Το βέβαιο είναι ότι θα υπάρξουν πολλές εκατοντάδες νεκροί ανάμεσα στους αμάχους και πολλές χιλιάδες ανάμεσα στο στρατό μαζί και μερικές εκατοντάδες αμερικανοβρεττανών. Ακόμα θα υπάρξουν πολύ περισσότεροι τραυματίες που πολλοί απ αυτούς θα περάσουν την υπόλοιπη τους ζωή ακρωτηριασμένοι. Η ζωή των Ιρακινών θα γίνει ακόμα πιο μίζερη, για να πλουτίσουν ακόμα πιο πολύ τα πολυεθνικά μεγαθήρια των πετρελαίων, των κατασκευαστών όπλων και των εργοληπτών. Θα γίνει ακόμα ενδεχομένως προσπάθεια, τα σύνορα που χάραξαν αυθαίρετα εν πολλοίς, με τη πτώση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας οι Αγγλογάλλοι να αλλάξουν, χωρίς να γίνεται αντιληπτό ότι δεν πρόκειται για άσκηση επί χάρτου αλλά για πατρίδες κάποιων λαών.

Προς πίστην των περισσότερων λαών, ο απλός πολίτης διαμαρτύρεται, αντιδρά και αντιστέκεται σε όλα αυτά. Ακόμα και στις Η.Π.Α., όπου σε μια μόνο διαδήλωση διαφωνούντων με τη Κυβέρνηση Bush , χίλιοι περίπου διαδηλωτές συνελήφθησαν. Η Διεθνής Κοινότητα όμως, όπως την εκφράζουν τα κέντρα των αποφάσεων, δεν είναι σε θέση δυστυχώς για να αντιδράσει, ενώ το «στήριγμα των αδυνάτων» τα Ηνωμένα Έθνη μένουν ουσιαστικά απλοί θεατές. Η Ε.Ε. προσπαθεί να αρθρώσει το δικό της λόγο, να παρουσιάσει τη δική της αντίληψη του θέματος και να συμβάλει για να σταματήσει αυτός ο κύκλος του αίματος. Χωρίς επιτυχία δυστυχώς, αφού καθόλου δεν κατάφερε να έχει κοινή εξωτερική πολιτική και να απεξαρτηθεί στρατιωτικά από το ΝΑΤΟ, ενώ ταυτόχρονα βασικό της μέλος συμμετέχει στο πόλεμο. Ανθρώπινα δικαιώματα και διεθνείς συνθήκες έχουν μπει στο περιθώριο και φαίνεται να έχουν πια σημασία μόνο για τους μικρούς.

Οι μέρες που θα ακολουθήσουν θα είναι για την ανθρωπότητα ακόμα πιο δύσκολες. Εκτός και αν αποφασίσει η Ευρώπη μαζί και η Ρωσία ότι, παρά τις αδυναμίες τους θα πρέπει να αναλάβουν κάποιες πρωτοβουλίες για να μη καταθρυσματισθεί πλήρως το Διεθνές Δίκαιο και να πάψει να θυσιάζεται η ειρήνη στο βωμό των οικονομικών συμφερόντων. Όση δύναμη και αν έχουν δεν μπορούν να προχωρούν μόνοι στο κόσμο

οι Αμερικάνοι. Το λιγότερο έχουν την ανάγκη της διεθνούς ανοχής και οι λαοί, ως πρώτο βήμα τουλάχιστον μπορούν να τους την στερήσουν. Δεν μπορεί η ανθρωπότητα να προσβλέπει στη μετατροπή της σε εργαλείο αύξησης της οικονομικοπολιτικής δύναμης των Ηνωμένων Πολιτειών.

Νεοκυπριακός Σύνδεσμος

8/04/03